

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Η ΔΙΚΗ
ΤΗΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΣ
(από νομικής πλευράς)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΗΛΕΚΤΡΟΝ»
ΑΘΗΝΑΙ 2011

Ο Κωνσταντίνος Α. Πλεύρης ετελείωσε την Γαλλικήν Σχολήν του Λεοντείου Λυκείου και έλαβε πτυχίον Νομικής (Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης, Πολιτικών Επιστημών (Πάντειον Πανεπιστήμιον) και Κοινωνιολογίας (ΝΟΕ Παρισίων). Είναι Δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω και ασχολείται με την πολιτικήν.

Διετέλεσε καθηγητής Πολιτικής Κοινωνιολογίας στις Σχολές των Σωμάτων Ασφαλείας και στην Σχολήν Γενικής Μορφώσεως Αξιωματικών του Αρχηγείου Στρατού.

Έχει κυκλοφορήσει μίαν σειράν βιβλίων ιστορικού, πολιτικού, φιλοσοφικού και κοινωνιολογικού περιεχομένου, που επραγματοποίησαν εκδόσεις στα Αγγλικά, Ιταλικά, Αραβικά και έχει κάνει πολλές διαλέξεις και εδημοσίευσε άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά.

Επί δεκαετίαν επιμελείτο κι επαρουσίαζε στο «ΤΗΛΕΑΣΤΥ» την εκπομπήν «Ιστορικές Μνήμες» και στο «EXTRA» την εκπομπήν «Εδώ Ελλάς».

Ανηγορεύθη επίτιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου της Γκουανταλαχάρα, το δε όλον συγγραφικόν του έργον είναι αυστηρώς επιστημονικόν.

Κατά την διάρκειαν της 21ης Απριλίου, διετέλεσε Διευθυντής του Γραφείου του Συνταγματάρχου Ιω. Λαδά και ειδικός σύμβουλος στον Συνταγματάρχην Γ. Παπαδόπουλον. Επί Ιωαννίδη εφυλακίσθη με συνεργάτας του, στο ΕΑΤ-ΕΣΛ και επί δημοκρατίας κατεδιώχθη, εφυλακίσθη, εδικάσθη, αλλά ηθώθη. Το βιβλίον του «ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ - ΟΛΗ Η ΑΛΗΘΕΙΑ» προεκάλεσε την εχθρότητα των Εβραίων, οι οποίοι αντί να αντικρούσουν το βιβλίον επέτηθησαν, με μηνύσεις εναντίον του συγγραφέως. Από το 2006 τον επολέμησαν το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο, το Ευρωπαϊκό Εβραϊκό Συμβούλιο και το Παγκόσμιο Εβραϊκό Συμβούλιο. Τελικώς εκέρδισται δίκας στο Πενταμελές Εφετείον Αθηνών και στην Ολομλειαν του Αρείου Πάγου. Επίσης, οι Εβραίοι στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιον, όπου με αναφοράν των εστράφησαν εναντίον του, ουδέν επέτυχον. Είναι διακριμένος Ποινικολόγος και οι πολιτικά του θέσεις και απόψεις έχουν Πανελλήνιον απήχησιν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΣ
(από νομικής πλευράς)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΗΛΕΚΤΡΟΝ»
ΑΘΗΝΑΙ 2011

Κωνσταντίνος Πλεύρης

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΣ
(από νομικής πλευράς)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΗΛΕΚΤΡΟΝ»

Σκουφά 81, Αθήναι 10680
τηλέφωνον: 210 3605305
τηλεομοιότυπον: 210 3614063

ISBN: 978-960-8358-29-4

Επιτρέπεται η αναδημοσίευσις.

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΣ

(από νομικής πλευράς)

Ασχολούμενος επιμελώς με την «δίκη» της Νυρεμβέργης διεπίστωσα εξ αρχής, ότι παρεβιάσθησαν προκλητικώς και βαναύσως:

1. Η ποινική νομοθεσία.
2. Το διεθνές δίκαιον.
3. Τα δικαιώματα των κατηγορουμένων.
4. Τα δικαιώματα των συνηγόρων.
5. Τα δικαιώματα των μαρτύρων.
6. Τα δικονομικά δικαιώματα.
7. Το ανθρωπιστικόν δίκαιον.

Στη συνέχεια κατέβαλα την ματαίαν προσπάθειαν να επισημάνω ένα, έστω μόνον ένα σημείον, όπου το «δικαστήριον» εσεβάσθη την όποιαν νομιμότητα **διεθνή ή εθνικήν**. Δεν εύρον ούτε μίαν περίπτωσιν, ώστε κατέληξα στο συμπέρασμα, ότι στην Νυρεμβέργη δεν διεξήχθη δίκη, ενώπιον δικαστηρίου, αλλά κάποια επιτροπή επέβαλε ποινάς, εις πολιτικούς και στρατιωτικούς ηττημένους εχθρούς της.

Την 8ην Αυγούστου 1945 συνήλθαν στο Λονδίνο οι αντιπρόσωποι των κρατών της Αγγλίας, Αμερικής, Γαλλίας και Ρωσίας και απεφάσισαν την δικαστικήν δίωξιν, όσων

εθεώρουν εγκληματίας πολέμου, που ήσαν πολιτικοί και Στρατιωτικοί αξιωματούχοι του ηττηθέντος «Άξονος». Οι ίδιοι αντιπρόσωποι επεκύρωσαν τότε την δήλωσι των νικητριών δυνάμεων της 30ής Οκτωβρίου 1943 στη Μόσχα, κατά την οποίαν με απόφασι του Συμβουλίου ελέγχου, διά την Γερμανίαν συνεκροτείτο Διεθνές Στρατιωτικόν Δικαστήριον (IMT) (International Military Tribunal) με προορισμό να δικάση τους λεγομένους εγκληματίας πολέμου.

Το «δικαστήριον» αυτό νομικώς δεν ήτο Στρατιωτικόν, αφού οι δικασταί (πλην ενός) δεν ήσαν στρατιωτικοί και αφού εδίκαιζε πολλούς ιδιώτας και μόνον δύο-τρεις στρατιωτικούς.

Κατά το άρθρον 6 της Συμφωνίας του Λονδίνου, που είχε αναδρομικήν ισχύν, εθεωρείτο έγκλημα πολέμου «*η εσκεμμένη καταστροφή πόλεων*». Ακριβώς δύο ημέρας πριν οι Αμερικανοί έρριξαν την ατομική βόμβα στην Χιροσίμα, όπου εντός χιλιοστού του δευτερολέπτου εξαερώθησαν 100.000 άνθρωποι, που ήσαν άμαχοι, οι οποίοι επροστατεύοντο από τας διεθνείς συνθήκας και ο φόνος των οποίων προεβλέπετο από την Συμφωνίαν του Λονδίνου, ως *έγκλημα πολέμου*. Καί ακριβώς μίαν ημέρα μετά την υπογραφήν της Συμφωνίας του Λονδίνου οι Αμερικανοί έρριξαν και δευτέραν ατομικήν βόμβα, στην πόλιν Ναγκαασάκι εξολοθρεύσαντες πολλάς δεκάδας χιλιάδες αμάχων.

Κατ' αυτόν τόν τρόπον οι υπογράψαντες την Συμφωνίαν του Λονδίνου την εσεβάσθησαν. Αλλά διά τά φοβε-

ρά μαζικά εγκλήματα της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι ουδείς ελογοδότησε.

Την 18ην Οκτωβρίου 1945 συνήλθε η επιτροπή των κατηγορών των τεσσάρων μεγάλων δυνάμεων, η οποία συνέταξε το κατηγορητήριο που περιελάμβανε τας κατηγορίας, αι οποίαι εβάρυναν τους λεγομένους εγκληματίας πολέμου.

Τα εγκλήματα, διά τα οποία εφέροντο υπεύθυνοι οι κατηγορούμενοι ήσαν:

α) *εγκλήματα κατά της ειρήνης* (προετοιμασία και κήρυξις πολέμου).

β) *εγκλήματα κατά του πολέμου* (παραβιάσις διεθνών νόμων και συνθηκών, που διείπον τους πολέμους).

γ) *εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας* (απάνθρωποι πράξεις, κατά την διάρκειαν του πολέμου ή πρό αυτού).

Τα ανωτέρω τέσσερα εγκλήματα δεν **προεβλέποντο υπό ποινικού νόμου**, ο οποίος καθώριζε και την επιβαλλομένην εις αυτά ποινήν. Κατά συνέπειαν νομικώς δεν απετέλουν εγκλήματα, υπό την ποινικήν έννοιαν του όρου. Επίσης οι Σύμμαχοι, όπως είδατε, συνέστησαν δικαστήριο, διά να δικάση πράξεις, που ετελέσθησαν προ της συστάσεως του δικαστηρίου, άρα οι κατηγορούμενοι εστερήθησαν του **φυσικού των δικαστού**.

Αυτά και πολλά άλλα παράνομα, αντιδικονομικά και παράτυπα επεσημάνθησαν από επιφανείς νομικούς και νομομαθείς, αλλά δεν ανέτρεψαν την φοράν των γεγονότων, διότι οι νικηταί επεθύμουν να εξοντώσουν την πολικο-

στρατιωτικήν ηγεσίαν της Γερμανίας, ώστε δικαίως ο επιφανής καθηγητής Δημήτριος Βεζανής απεκάλει την δίκη της Νυρεμβέργης «εξωτερικήν σκηνοθεσίαν προαποφασισθεισών εκτελέσεων»! («Γενική Πολιτειολογία» Γ').

Παραλλήλως ο Πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου των ΗΠΑ Χάρλαν Φίσκ Στόουν απεκάλεσε την διαδικασία της «δίκης» της Νυρεμβέργης «λυντσάρισμα υψηλής κλίμακας» «high-grade lynching party in Nuremberg» (πρακτικά δίκης Τορόντο 1988, 5.995-996).

Το Διεθνές Στρατιωτικόν Δικαστήριον ήτο **εβραϊκή έμπνευσις**, με σκοπό την νομιμοφανή εξόντωση των Γερμανών εθνικοσοσιαλιστών. Μετά τον πόλεμον οι Εβραίοι συνέχισαν να κτυπούν την αιμορραγούσαν Γερμανίαν, την οποίαν εξ αρχής εμίσουν, όπως έγραψε ο Τ. Μεταξάς στο «Ημερολόγιόν» του (4-10-1940): «*Ειρήνη άρα γε; Πολύ αμφιβάλλω. Οί Έβραίοι δίδουν τό κτύπημα κατά της Γερμανίας*». Το κτύπημα αυτό συνεχίσθη και μετά τον πόλεμον, διά των ψευτοδικών και της αποναζιστικοποιήσεως, που εστοίχισε την ζωήν εις 1.500.000 περίπου Γερμανούς και Γερμανίδας, οι οποίοι εξετελέσθησαν από τους Συμμάχους ή απέθαναν εξ αιτίας κακουχιών, μετακινήσεων πληθυσμών κ.τ.λ.

Το σχέδιο και τας εισηγήσεις προετοίμασε το «Παγκόσμιον Ευρωπαϊκό Κογκρέσσον» μέσω του Ινστιτούτου διά τα εβραϊκά ζητήματα της Ν. Υόρκης, που διηύθυναν οι Εβραίοι Τζέικομπ και Νεεμία Ρόμπινσον. Αυτοί επεξεργάσθησαν πρώτον την δημιουργίαν του δικαστηρίου και δεύτερον τας αποζημιώσεις που θα κατέβαλε η Γερμανία. Ο Γκόλνταμ (Grosset and Dunlop, 1978, σελ. 122)

παραθέτει λεπτομερείας, διά την εβραϊκὴν αποκλειστικὴν επιπόνησιν τῆς «δίκης» τῶν ηττημένων Γερμανῶν.

Τὸ ἀρθρον ββ τοῦ Διεθνούς Στρατιωτικοῦ Δικαστηρίου καθώριξε, ὅτι ἀποτελεῖ ἐγκλημα πολέμου ἡ καταστροφὴ πόλεων καὶ χωρίων. Διά τὴν **ολοκληρωτικὴ καταστροφὴ** τῶν Ἰαπωνικῶν πόλεων Χιροσίμα καὶ Ναγκασάκι με ἀτομικὰς βόμβας, ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Δημοκρατία οὐδεὶς ἐδικάσθη, διότι ἀπλούστατα ἡ Ἀμερικὴ ἐνίκησε στὸν πόλεμον. Ἐν τούτοις οἱ Ἀμερικανοὶ με εἰδικὸ δικαστήριον, που συνέστησαν στὸ Τόκιο, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐτῶν 1946-1948 ἐδίκασαν πλέον τῶν 2.400 Ἰαπῶνων, ὡς ἐγκληματίας πολέμου.

Ἐτσι λοιπὸν ἀπεδείχθη, ὅτι αἱ ἀρχαὶ τὰς ὁποίας καθιέρωσαν οἱ Σύμμαχοι, διὰ τοῦ ΙΤΜ ἴσχυαν μόνον, διὰ τοὺς ἀντιπάλους τῶν κί' ὄχι διὰ τοὺς Συμμάχους. Ἐπομένως δὲν ἀποτελεῖ δίκαιον ἐκεῖνο, που δὲν ἰσχύει δι' ὅλους, διότι τὸ δίκαιον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραβιάζῃ τὰς ἀρχὰς τῆς **ισότητος καὶ ἀμοιβαιότητος**, που διέπουν κάθε δίκαιον καὶ τὸ διεθνές. Ὅπως δὴποτε αἱ «νομικαὶ ἀρχαὶ» που εθεσπίσθησαν στὴν Νυρεμβέργη δὲν συνιστοῦν διεθνές δίκαιον, ἀλλὰ νομιμοφανὴ ἐπιβολὴ τῆς θελήσεως τῶν Συμμάχων νὰ ἐξοντώσουν τὴν πολικοστρατιωτικὴν ἡγεσίαν τοῦ Τρίτου Ραΐχ.

Ἄλλως τε τὸ δῆθεν διεθνές δικαστήριον δὲν ἦτο καν διεθνές. Οἱ δικασταὶ τοῦ **διωρίσθησαν**, ἀπὸ τοὺς τέσσαρας μεγάλους Συμμάχους, που ἐκέρδισαν τὸν πόλεμον. Δικασταὶ ἀπὸ οὐδέτερα κράτη, που θα ἐγγυῶντο τὴν **ἀμεροληψίαν** δὲν υπήρχαν, ὅπως δὲν υπήρχαν δικασταὶ ἀπὸ

μικρά κράτη, που ανήκαν στην πλευρά των νικητών π.χ. Ελλάς, Βέλγιον, Ολλανδία κ.τ.λ. Ακριβώς λοιπόν το δικαστήριο της Νυρεμβέργης δεν είχε σχέσιν με το διεθνές δίκαιον, αλλ' ήτο ὄργανον εκτελέσεως της βουλήσεως των τεσσάρων μεγάλων νικητριών δυνάμεων.

Επίσης δεν ήτο στρατιωτικόν, αφού οι δικασταί Ἄγγλοι, Γάλλοι και Αμερικανοί δεν ήσαν στρατιωτικοί. Και ακόμη, αν το δεχθώμεν ως στρατιωτικόν δικαστήριο, πώς τότε εδίκαζε μη στρατιωτικούς; ὅπως ήσαν οι περισσότεροι κατηγορούμενοι.

Και διά να μη ἔχετε την παραμικράν αμφιβολίαν θα σας πληροφορήσω το εξής: Κατά το άρθρον 29 της «*Συμφωνίας του Λονδινου*» το Τετραμελές Συμμαχικό Συμβούλιο Ελέγχου στο Βερολίνο εδικαιούτο να μειώση τας ποινάς, που θα επεβάλλοντο στους κατηγορουμένους. Αυτό νομικώς είναι τελείως απαράδεκτον, διότι το Τετραμελές Συμμαχικό Συμβούλιο δεν είναι δικαστήριο. Μάλιστα συνέβησαν και τα ακόλουθα. Κατ' αρχήν το Τετραμελές Συμβούλιον απηγόρευσε την παρουσία συνηγόρων, διά να υποστηρίξουν τας αιτήσεις, που είχαν υποβληθή! Εν συνεχείᾳ το Συμβούλιον ἔλαβεν υπ' ὄψιν του τηλεγράφημα του Ἀγγλου υπουργοῦ ἐξωτερικῶν Ἔρνεστ Μπέβιν, στο οποίον συνιστά να επικυρωθῶναι ποιναί και να απορριφθῶναι ὅλαι αι προσφυγαί! Το υπουργικόν συμβούλιον μάλιστα των Ἐργατικῶν ἀπέστειλε τηλεγραφικὰς οδηγίας στον Βρεταννόν στρατιωτικόν διοικητή Σέρ Σόλτο Ντάγκλας, ὅπου του ἔγραψε ὅτι «ἀπό πολιτική ἄποψιν θά ἦτο καλλίτερον νά μή μεταβληθοῦν αἱ ποιναί πού ἐπέβαλε τό δι-

καστήριο»! («Γραφείον Δημοσίων Πρακτικών» εις Λονδί-
νον, αριθμ. φακέλλου 8/392). Δημοκρατική δικαιοσύνη.

Αργότερον, όταν ψυχραίμως εξητάσθησαν τα «αποδει-
κτικά στοιχεία» ακόμη και δικασταί του ιδιορρύθμου «δι-
καστηρίου» της Νυρεμβέργης ανεθεώρησαν τας απόψεις
των π.χ. ο Γάλλος καθηγητής Ντονιεντέ ντε Βάμπρ, που
συμμετείχε στην σύνθεσι του ΙΜΤ απεκάλυψε, ότι η κα-
ταδίκη του Στρατηγού Γιόντλ ήτο «δικαστικόν λάθος». Το 1953 η γερμανική δικαιοσύνη αποκατέστησε μεταθα-
νατίως τον απαγχονισθέντα Στρατηγό, αφού τον απήλλα-
ξε των κατηγοριών, που τον ώδήγησαν στον θάνατον.

Ο Αμερικανός γενικός κατήγορος Ρόμπερτ Τζάκσον
στον εναρκτήριο λόγον του παρεδέχθη, ότι ο νόμος,
βάσει του οποίου δικάζονται οι κατηγορούμενοι *«δέν
υπήρχε την εποχή που έγιναν τα κακουργήματα. Επίσης
την εποχή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου δεν υπήρχε
νόμος που να θεωρή τον πόλεμον ως έγκλημα...»*. Εκ των
υστέρων, δηλαδή μετά την πράξιν εψηφίσθη, από τους
νικητάς ποινικός νόμος, στον οποίον υπήχθησαν πα-
ρανόμως προγενέστεραι της ισχύος του πράξεις, κατά
παράβασιν της βασικής αρχής του ποινικού δικαίου: *«Null-
lum crimen nulla poena sine lege»*, κατά την οποίαν ου-
δεμία ποινή επιβάλλεται άνευ νόμου ισχύοντος, πρό της
τελέσεως της πράξεως.

Οϋτως ή άλλως ο Τζάκσον δεν αντεμετώπισε το θέμα
της αναδρομικότητας ποινικού νόμου, που απαγορεύεται
κατηγορηματικώς, απ' όλας τας νομοθεσίας του κόσμου,
την νομολογίαν και την ποινικήν επιστήμην.

Ο Άγγλος γενικός κατήγορος Σερ Χάρτλεϋ Σάουκρος στον εναρκτήριο λόγον του είπε κι' αυτός ότι: «Είναι αλήθεια ότι ο πόλεμος μέχρι σήμερα ήτο απεχθής και απηγορευμένος, μά δεν εθεωρείτο σάν έγκλημα. Είναι ακόμα αλήθεια πώς σέ κανένα δίκαιο και σέ καμμιά διεθνή συνθήκη δεν υπάρχει όρος που να καταδικάζη τους αρχηγούς των κρατών σαν εγκληματίες πολέμου».

Ο Γάλλος γενικός κατήγορος Φρανσουά Ντε Μακόν απέφυγε σκοπίμως να αναφερθή στην ανυπαρξία νόμου, που να τιμωρή τους κατηγορουμένους, διά τας πράξεις των.

Άσχετος υπήρξε ο Ρώσος γενικός κατήγορος Στρατηγός Ρουντένκο, ο οποίος είπε το καταπληκτικόν, ότι: «Διά πρώτη φορά δεν δικάζουμε κατηγορουμένους μόνο διά τα εγκλήματα τους, αλλά και διά τίς ιδέες τους».

Πρωτοφανές! Ποινικοποίησις των ιδεών. Αν είναι δυνατόν. Κι' όμως αυτά ελέχθησαν.

Μετά τον Ρουντένκο έλαβε τον λόγον ο καθηγητής της Νομικής Γιαράϊς ο οποίος είπε το αυτονόητον: «Κύριε πρόεδρε, κύριοι δικασταί. Η σημερινή δίκη, η οποία κατά το κατηγορητήριο πρέπει να δικάση τους κατηγορουμένους διά εγκλήματα πολέμου, διά εγκλήματα κατά της ειρήνης και διά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, δεν βασιίζεται εις το διεθνές δίκαιο, που ισχύει μέχρι σήμερα, αλλά εις τας διατάξεις ενός καινούργιου νόμου, ο οποίος εψηφίσθη, μετά την εκτέλεσι των πράξεων από τους κατηγορουμένους. Αυτό όμως είναι αντίθετο της Ιεράς Νομικής Βάσεως που ισχύει σ' όλο τον κόσμο...

Είναι γνωστή η διάταξις του διεθνούς δικαίου η οποία

λέγει: “τιμωρείται εκείνος ο οποίος κάνει μία ή περισσότερες πράξεις αντιθέτους προς τον υπάρχοντα νόμο”. Αυτό σημαίνει ότι διά να κατηγορηθή κάποιος, ότι έκανε παρανόμους πράξεις, πρέπει να υπάρχει νόμος που να τιμωρή αυτές τας πράξεις. Επομένως το κατηγορητήριο δεν μπορεί να σταθή διότι, όταν οι κατηγορούμενοι εξετάλουν τας πράξεις διά τας οποίας κατηγορούνται, δεν υπήρχε νόμος που να τας τιμωρή».

Στόν καθηγητήν Γιαράϊς απήντησε ο Ρουντένκο: «Οι συνήγοροι προσπαθούν να αντικρούσουν τή κατηγορία με τή δικαιολογία, ότι την εποχή που οι κατηγορούμενοι διέπραξαν τα εγκλήματα τους δεν υπήρχε νόμος, που να καταδικάζη αυτά τα εγκλήματα. Η ευθύνη των κατηγορουμένων, γιά τα κακουργήματα, τα οποία διέπραξαν με τέτοια σαδιστική βαναυσότητα, που υπερβαίνει την ανθρώπινη φαντασία, δεν μειώνεται, αλλά απεναντίας αυξάνει περισσότερο».

Κάθε λογικός άνθρωπος και ιδίως κάθε νομικός αντιλαμβάνεται, ότι ο Ρουντένκο δεν απήντησε στον Γιαράϊς.

Οι δικασταί και οι κατήγοροι στην «δίκη» της Νυρεμβέργης ήσαν βεβαίως νομικοί κι' εγνώριζαν, ότι η υπεράσπισις των κατηγορουμένων θα προτείνη την μή αναδρομικότητα των ποινικών νόμων. Έπρεπε λοιπόν προκαταβολικώς να αντιμετωπίσουν αυτήν την περίπτωσιν και εδήλωσαν αδιαντρόπως τα ακόλουθα: «Οι κατηγορούμενοι έχουν όλο το δικαίωμα να ισχυρίζονται, διά να υπερασπίσουν τον εαυτό τους, ότι δεν τιμωρείται μία πράξις εάν προηγουμένως δεν υπάρχει νόμος που, να θεωρεί

την πράξι αυτή ως αξιόποινο. Οι κατηγορούμενοι δηλαδή προβάλλοντας τον ισχυρισμό αυτό, στηρίζονται εις το εξής νομικόν αξίωμα: “*nullum crimen sine lege nulla poena sine lege*”, το οποίον σημαίνει: “ουδέν έγκλημα άνευ νόμου, ουδεμία ποινή άνευ νόμου”. Είναι φανερό, ότι το νομικό αυτό αξίωμα δεν θέτει κανένα περιορισμό εις το δικαστήριο, καθήκον του οποίου είναι, να αποδώση δικαιοσύνη, εξετάζοντας την ουσία των γεγονότων και όχι την επιφάνεια».

Εδώ ασφαλώς όσοι γνωρίζουν νομικά χαμογελούν με το κατάντημα των δικαστών και εισαγγελέων της Νυρεμβέργης, οι οποίοι διεκήρυξαν, ότι το θεμελιώδες ποινικόν αξίωμα της μή αναδρομικής εφαρμογής ποινικού νόμου «είναι φανερό»! ότι δεν δεσμεύει το δικαστήριο!!

Το Διεθνές Στρατιωτικόν Δικαστήριο δεν απετέλεσε μόνιμον διεθνή δικαιοδοτικόν θεσμόν, όπως αρχικώς εφίλοδόξει. Αφού εφόνευσε την πολικοστρατιωτικήν ηγεσίαν της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας διελύθη και όχι μόνον. Οι διεθνείς κανόνες, που υποτίθεται, ότι καθιέρωσε **ουδέποτε εφηρμόσθησαν**. Οι διαπρεπείς συνήγοροι υπερασπίσεως των «κατηγορουμένων» πολλάκις ειρωνεύοντο τους Συμμάχους ζητούντες από αυτούς να τηρήσουν την διεθνή νομολογίαν του ψευδοδικαστηρίου της Νυρεμβέργης π.χ. ο δικηγόρος του Φον Ες Άλφερντ Ζάϊντλ, όταν το 1956 η Αγγλία, η Γαλλία και το Ισραήλ επετέθησαν αιφνιδιαστικώς, εναντίον της Αιγύπτου εξήτησε, από το υπουργείον εξωτερικών της Αγγλίας να μάθη, αν πρόκειται ο Άγγλος πρωθυπουργός Ήντεν να δικασθή ως

υπεύθυνος εξαπολύσεως πολέμου, που αποτελεί έγκλημα κατά της ειρήνης.

Από το 1945 μέχρι σήμερα διεξήχθησαν πολλοί επιθετικοί πόλεμοι, αλλ' ουδείς ελογοδότησε. Μερικοί μάλιστα ήσαν κυνικώς επιθετικοί π.χ. η εισβολή των ΗΠΑ στον Παναμά, η εισβολή των Ρώσων στο Αφγανιστάν κ.τ.λ. Ιδιαιτέρως επί των ημερών μας είδαμε τους Εβραίους να ισοπεδώνουν πόλεις, με βομβαρδισμούς στον Λίβανο και στην Παλαιστίνη, όπου παρά τας καταδικασ των, υπό του ΟΗΕ διέπραξαν πράγματι μαζικά φρικαλέα εγκλήματα, κατά της ανθρωπότητας. Εν τούτοις ουδείς εδίκασε αυτούς τους ειδεχθείς εγκληματίας. Απεδείχθη έτσι ότι η «δίκη της Νυρεμβέργης» δεν ήτο τίποτε άλλο παρά η **εκδίκηση των νικητών**, εις βάρος των ηττημένων. Άλλως τε το νομικόν ανυπόστατον του Διεθνούς Στρατιωτικού Δικαστηρίου ανεγνωρίσθη και υπό του ΟΗΕ όταν το 1946 υπεβλήθη σχέδιον αποφάσεως κωδικοποιήσεως των αρχών, που καθιερώθησαν στην Νυρεμβέργη. Το σχέδιον παρεδόθη στην Επιτροπή Διεθνούς Δικαίου του ΟΗΕ, όπου ελησμονήθη.

Τα πρακτικά της «δίκης» ήχογραφήθησαν εις 2011 δίσκους. Από εκεί μετεφέρθησαν εις 17.077 γραφομηχανημένας σελίδας. Η σύγκρισις των ήχογραφημένων πρακτικών, με τα μεταγραφέντα αποδεικνύει, ότι τα ήχογραφημένα πρακτικά παρεποιήθησαν εις πλήθος σημείων και ότι ολόκληροι διάλογοι παρελήφθησαν σκοπίμως!

Έτσι η **ιστορική πραγματικότητα** και η **νομική αλήθεια** έπεσαν πάνω στο Διεθνές Στρατιωτικόν Δικαστήριον ως ταφόπετραι. Ουδείς νικητής δικάζεται. Μόνον οι ητ-

τηθέντες εθνικοσοσιαλισταί, εις σειράν ψευτοδικών, κατά χιλιάδας εδολοφονήθησαν δι' απαγχονισμού ή εφυλακίσθησαν. Στρατιωτικοί, Διπλωμάται, Πολιτικοί, Βιομήχανοι κ.τ.λ. της Γερμανίας, Γαλλίας, Ουγγαρίας, Νορβηγίας, Ολλανδίας, Γαλλίας, Ρουμανίας, Δανίας κ.τ.λ. εθανατώθησαν, διά την ιδεολογίαν των και φυσικά, επειδή ηττήθησαν.

Πολλούς εξ εκείνων τους εδολοφόνησαν, χωρίς να τους περάσουν, έστω από εικονικήν δίκην π.χ. περίπτωσις Μουσσολίνι και συνεργατών του.

Ο Άγγλος αρχιδήμιος των Βρεταννών Άλμπερτ Πιερπόϊντ εκρέμασε χιλιάδας επιφανείς εθνικοσοσιαλιστάς στην φυλακή Χάμελιν μετά από συντόμους «δίκας». Επίσης οι Αμερικανοί στην φυλακή του φρουρίου Λάντσμπεργκ συνεχώς επί δύο έτη απηγχόνιζαν Γερμανούς Ναζί, τους οποίους κτηνωδώς εφωτογράφιζαν, όπως συνέβη προσφάτως με τον Σαντάμ Χουσεΐν. Επί σειράν ετών ελειτούργουν κατ' απομίμησιν του Διεθνούς Στρατιωτικού Δικαστηρίου άλλα «δικαστήρια» που εξώντωναν τους πολιτικούς και στρατιωτικούς αρχηγούς κρατών του Άξονος. Χάριν της ιστορικής δικαιοσύνης θα σημειώσωμεν, ότι οι Γάλλοι δεν εδέχθησαν να δικάσουν Γερμανούς Στρατηγούς. Αλλά η «γαλλική αντίσταση» εξετέλεσε, δίχως δίκη 8.348 ανθρώπους και τα γαλλικά δικαστήρια κατεδίκασαν εις θάνατον άλλους 2.853, ενώ χιλιάδες άνδρες και γυναίκες εσύρθησαν εις πολυτεείς φυλακίσεις και υπέστησαν εξευτελισμούς κ.τ.λ. Τελικώς η δημοκρατία εξωλόθρευσε τους εχθρούς της.

Το «δικαστήριο» της Νυρεμβέργης ουδεμία συμβολή είχε στο διεθνές ποινικό δίκαιο και αποτελεί υπόδειγμα ελεεινής παραβίασεως **όλων των κανόνων δικαίου**. Όταν ετελείωσε το φονικόν του έργον το διέλυσαν, διότι ο σκοπός, διά τον οποίον το ίδρυσαν επετεύχθη.

Μετά από πολλά έτη οι νικηταί στην Γιουγκοσλαβία δεν απετόλμησαν να το αναβιώσουν, αλλά συνέστησαν ένα «ειδικόν δικαστήριο» που απησχολήθη υποκριτικώς και μεροληπτικώς με τα εγκλήματα πολέμου, που διεπράχθησαν εις εκείνη την χώραν. Τα εγκλήματα πολέμου, που διέπραξαν οι Εβραίοι στον Λίβανο και στην Παλαιστίνη και διά τα οποία βοά ολόκληρος η ανθρωπότης το «ειδικό δικαστήριο» δεν τα βλέπει λόγω της εβραιοδημοκρατικής τσίμπλας, που σκεπάζει τα μάτια του.

Πρός τιμήν τους μέλη της Ενώσεως Αμερικανών Δικηγόρων διεφώνησαν, ως προς την νομιμότητα της συστάσεως του Διεθνούς Στρατιωτικού Δικαστηρίου κι' ο Πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου των ΗΠΑ Χάρλαν Στόουν εδήλωσεν, ότι θα αντελαμβάνετο να εξετέλουν άνευ δίκης τους ηττημένους ηγέτας της Γερμανίας, αλλά δεν δέχεται η πράξις αυτή να γίνεται εν όνόματι του δικαίου. Άλλος δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου των ΗΠΑ ο Γουίλιαμ Ντάγκλας κατέκρινε την αναδρομικότητα της ποινικής νομοθεσίας της Νυρεμβέργης κι' ανεκοίνωσε κατηγορηματικώς ότι «ουδείς δύναται να καταδικασθή επειδή παρέβη έναν νόμον *ex post facto*...» όταν μάλιστα τον απαράβατο όρο της μή υπάρξεως εγκλήμα-

τος, ούτε ποινής, άνευ προΐσχύοντος νόμου προβλέπουν όλα τα συντάγματα και το αμερικανικόν.

Εκτός από την επιβολή ποινών βάσει νόμου, που εθεσπίσθη μετά την πράξιν, που είναι παρανομία οι Σύμμαχοι διέπραξαν κι' άλλην ακόμη παράνομον ενέργειαν. Συγκεκριμένως το άρθρον 443 του βρεταννικού στρατιωτικού Ποινικού Κώδικος δεν εθεώρει εγκληματίας όσους στρατιωτικούς *υπακούουν εις διαταγάς ανωτέρων των* και το άρθρον 347 του Αμερικανικού Κώδικος Διεξαγωγής Χερσαίου Πολέμου, ώριζε, ότι μέλη των Ενόπλων Δυνάμεων δεν τιμωρούνται δι' εγκλήματα, άν ενήργησαν *συμφώνως προς διαταγάς των διοικητών τους*.

Τον Απρίλιον του 1944 και εν όψει της διακηρύξεως της Μόσχας του 1943 περί παραπομπής εις δικαστήριον των Γερμανών, που θα εθεωρούντο εγκληματίαι πολέμου οι Σύμμαχοι υποκριτικώτατα τί έκαναν; Ετροποποίησαν τα προαναφερθέντα άρθρα (!) ώστε να μπορούν να δικάσουν τους Γερμανούς, που επειθάρχουν εις διαταγάς ανωτέρων τους.

Έτσι λοιπόν μεταγενεστέρως ετροποίησαν εις βάρος των κατηγορουμένων την ποινικήν νομοθεσίαν, πράγμα νομικώς απαράδεκτον, διότι κατά τα νομικώς κρατούντα στο ποινικόν δίκαιον εφαρμόζεται ο **επιεικέστερος νόμος**. Εξ άλλου απερρίφθη υπό του «δικαστηρίου» της Νυρεμβέργης ο υπερασπιστικός ισχυρισμός των κατηγορουμένων, ότι συμφώνως προς το άρθρον 47 του Γερμανικού στρατιωτικού Ποινικού Κώδικος «άν παραβιασθή

ποινικός νόμος, κατά την εκτέλεσιν διαταγής ο ανώτερος που εξέδωσε την διαταγήν ευθύνεται αποκλειστικώς».

Οι Γερμανοί λοιπόν στρατιωτικοί, που εξετέλουν διαταγές δεν είχαν ποινικήν ευθύνην, τόσον κατά το Γερμανικόν Δίκαιον, όσον και κατά το Αγγλικόν και το Αμερικανικόν. Εν τούτοις αυτάς τας αυταποδεικτους νομικάς διατάξεις «οι δικασταί» της Νυρεμβέργης τας εποδοπάτησαν.

Ανώτατοι Αξιωματικοί των Συμμάχων είχαν διαμαρτυρηθή, που εδιώκοντο ποινικώς Γερμανοί συνάδελφοί των. Δεν τους έδωσαν σημασίαν και συνέχισαν τους διωγμούς Γερμανών Στραταρχών, Στρατηγών, Ναυάρχων με την γνωστήν μέθοδον του εκβιασμού υφισταμένων των.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Αρχιναυάρχου Κάρλ Νταίνιτς. Ήθελαν οπωσδήποτε να τον κατηγορήσουν δι' εγκλήματα πολέμου, ότι τάχα διέταξε να πολυβολούν ναυαγούς βυθισθέντων, από γερμανικά υποβρύχια πλοίων. Επειδή δεν υπήρχε ούτε το παραμικρόν στοιχείον προσεπάθουν να κατασκευάσουν δι' εκβιασμού, π.χ. προέτειναν στον Ναύαρχο Έμπερχαρντ Γκόντ, Αρχηγόν του Ναυτικού Επιτελείου να καταθέση εναντίον του Νταίνιτς. Ο Ναύαρχος ήρνήθη κατηγορηματικώς. Τού είπαν «θά το μετανοήσετε». Χάριν της ιστορίας σημειούμεν, ότι πολυβολισμούς ναυαγών βυθισθέντων πλοίων συστηματικώς έκαναν οι Βρεταννοί, όπως συνέβη στά πληρώματα του γερμανικού φορτηγού «Άλτμαρκ», του γερμανικού ναρκαλιευτικού «Ούλμ» κ.ά.

Τελικώς οι ανακριταί, αφού δεν εϋρον ένα γεγονός,

που να στοιχειοθετή κατηγορίαν δι' εγκλήματα πολέμου, εις βάρος του Νταίνιτς τον κατηγορήσαν, ότι δεν αντέδρασε στην διαταγή του Χίτλερ να εκτελούνται οι δολιοφθορείς («σαμποτέρ») των Συμμάχων και τον κατεδίκασαν εις φυλάκισιν δέκα ετών, την οποίαν εξέτισε ολόκληρον.

Πλήθος Αξιωματικών του ναυτικού των Συμμάχων έστειλαν επιστολάς, στον ίδιον τον Νταίνιτς, όπου απεδοκίμαζαν την καταδίκην του.

Οι Σύμμαχοι παρενόμησαν και κατά τούτο: Ετιμώρουν τους Γερμανούς, διά πράξεις, τας οποίας οι Σύμμαχοι είχαν διαπράξει στο πολλαπλάσιον! Επί παραδείγματι εδικάσθησαν Γερμανοί Αξιωματικοί, διότι εφόνευσαν 5-6 Άγγλους αιχμαλώτους, ενώ στο Νταχάου πολυβοληταί του 15ου Συντάγματος της 45ης Μεραρχίας πεζικού εξετέλεσαν 358 Γερμανούς αιχμαλώτους στρατιώτας ή εδικάζοντο Γερμανοί, διά τον βομβαρδισμόν κάποιας αγγλικής πόλεως, ενώ οι Αμερικανοί εξηφάνισαν την Χιροσίμα, το Ναγκασάκι, την Δρέσδη κ.τ.λ.

Η ίδια πράξις, άν γίνεται από Συμμάχους δεν είναι έγκλημα. Εάν την κάνουν οι Γερμανοί είναι έγκλημα και πρέπει να δικασθούν. Εδώ πλέον χάνεται κάθε έννοια στοιχειώδους δικαίου.

Οι Σύμμαχοι, χωρίς να έχουν αρμοδιότητα, ούτε νομικόν δικαίωμα, καθήρεσαν τους Γερμανούς Αξιωματικούς, που επρόκειτο να δικάσουν. Δηλαδή πρίν γίνη δίκη επεβλήθη ποινή. Επί πλέον τους απηγόρευσαν να φέρουν στολή και κατέσχεσαν τα πολεμικά μετάλλιά των, τα οποία

κατέστρεψαν με μοχθηρία, αφού προηγουμένως αφήρεσαν τους αδάμαντας και τον χρυσόν, που είχαν.

Τα έγγραφα μεταγωγών των κρατουμένων τους εξα-
ρακτήριζαν ως «ζωντανά σώματα»! Έτσι ακριβώς εξαχα-
κτηρίζοντο επισήμως συλληφθέντες Γερμανοί Στρατηγοί.

Εκτός από τους κατηγορούμενους κατεδιώχθησαν οι
συνήγοροι και οι μάρτυρες υπερασπίσεως!

Ο δικηγόρος του πρώην υπουργού εξωτερικών Κων-
σταντίνου φον Νόϋρατ, δίχως κάποιον λόγον, εκρατήθη
στην φυλακήν, επί ενάμισυ μήνα, χωρίς να του απαγγελ-
θή κατηγορία και δίχως φυσικά να δικάσθῃ. Απλώς ήθε-
λαν να τον τρομοκρατήσουν.

Ο δικηγόρος του ακαδημαϊκού και κυβερνήτου
(γκαουλάιτερ) της Φραγκονίας Ιουλίου Στράιχερ εδέχθη
επίθεσιν, του ερεύνησαν το γραφείον του κ.τ.λ. Σκεφθήτε,
ότι εκείνον τον δικηγόρον (δρ. Μάρξ) τον είχε αυτε-
παγγέλτως διορίσει το δικαστήριον.

Ο δικηγόρος του Στρατηγού Άλφρεντ Γιόντλ, ο διάση-
μος καθηγητής της Νομικής Χέρμαν Γιαράις, αφού
κατήγγειλε τας επιθέσεις, που του κάνουν εξήτησε προ-
στασίαν εκ μέρους του δικαστηρίου, το οποίον διέταξεν οι
δικηγόροι υπερασπίσεως να προστατεύωνται, από
επιθέσεις.

Νά προσθέσωμεν, ότι οι δικηγόροι βάσει ειδικής
αποφάσεως του δικαστηρίου και του καταστατικού του
εστερούντο του δικαιώματος να αμφισβητήσουν την
άρμοδιότητα του δικαστηρίου και το **αμερόληπτον των δι-
καστών!!** Ακόμη απηγορεύετο να εξετασθῇ η νομιμότης

της κρατήσεως των κατηγορουμένων, καθώς και αι συνθήκαι διαβιώσεως των, στην φυλακή. Χαρακτηριστικώς αναφέρω, ότι όταν ο Στράϊχερ κατήγγειλε, ότι τον ξυλοκοπούν ο Πρόεδρος του δικαστηρίου έδωσε εντολή να μή γραφή στά πρακτικά αυτή η καταγγελία.

Πάντως το γελοιοδέστερον όλων ήτο, ότι οι δικηγόροι υπερασπίσεως υπεχρεούντο να παραδώσουν, στο δικαστήριο τας αγορεύσεις των, **πρός έγκρισιν!** Το δικαστήριο συχνώς διέγραφε παραγράφους, που δεν έπρεπε να διαβασθούν και να ακουσθούν στην δίκη. Ειλικρινώς πρωτοφανείς παραβιάσεις στοιχειωδών δικαιωμάτων κατηγορουμένων και υπερασπιστών τους, που υπέκειντο εις προληπτικήν λογοκρισίαν.

Από εδώ και πέραν κατηγορήθη η επιβαλλομένη **ισότης των όπλων** π.χ. πρίν αρχίση η δίκη οι κατήγοροι έκαναν δημοσίας ανακοινώσεις, υπό μορφήν «εισαγωγικών δηλώσεων» όπου κυριολεκτικώς εξύβριζαν τους κατηγορουμένους. Η παράστασις αυτή διήρκεσε μίαν εβδομάδα. Όταν οι συνήγοροι υπερασπίσεως εξήτησαν να απαντήσουν, εις όσα προκαταβολικώς και εκτός διαδικασίας κατεμαρτύρουν οι κατήγοροι στους εντολείς τους, το δικαστήριο απέρριψε το αίτημα, διότι κάτι τέτοιο δεν προέβλεπε το καταστατικόν του.

Όταν οι κατήγοροι ανεφέρθησαν, στην επίθεσι της Γερμανίας, εναντίον της Πολωνίας ο συνήγορος του φον Ές επεσήμανε, στο δικαστήριο, ότι ταυτοχρόνως με την Γερμανίαν επετέθη εναντίον της Πολωνίας και η Ρωσία, η οποία υπέγραψε με την Γερμανία πρωτόκολλον διανομής

της Πολωνίας. Επεκράτησε χάος. Ο δικηγόρος δρ. Ζάϊντλ εδέχθη επίθεσιν, από τον πρόεδρον του δικαστηρίου, του αφήρεσαν τον λόγον, επήραν την έγγραφον αγόρευσίν του, την διώρθωσαν και του απηγόρευσαν να αναφέρει, στην προφορικήν αγόρευσίν του, όσα διέγραψαν στην έγγραφον!

Επίσης του απηγόρευσαν να αναφέρει το έγκλημα του δάσους του Κατίν, όπου οι Ρώσοι εσκοτώσαν πάνω από δέκα χιλιάδας Πολωνούς Αξιωματικούς.

Ο Ζάϊντλ ήθέλησε να παραιτηθή, αλλά ο Γκαίρινγκ και ο Ές τον έπεισαν να παραμείνη, διά να αφήσουν το δικαστήριο να αυτογελοιοποιηθή. Έτσι οι Ρώσοι εδίκασαν τους Γερμανούς, διά την επίθεσιν κατά της Πολωνίας, στην οποίαν συμμετείχον και οι ίδιοι! Ο κόσμος όλος και η ιστορία εγνώριζαν την αλήθεια, που μόνον το δικαστήριο της Νυρεμβέργης δεν έβλεπε.

Οι κατήγοροι είχαν δικαίωμα να ερευνήσουν όλα τα κρατικά αρχεία και να πάρουν έγγραφα, τα οποία θα τους ήσαν χρήσιμα να στηρίξουν τας κατηγορίας. Αντιθέτως στους συνηγόρους υπερασπίσεως **απηγορεύθη** να έχουν πρόσβασι στά κρατικά αρχεία. Οι υπερασπισταί των κατηγορουμένων εδικαιούντο να λάβουν γνώσιν μόνον των εγγράφων που επαρουσίαζαν, στην δίκην οι κατήγοροι! Επί παραδείγματι: Ο κυβερνήτης της Πολωνίας Χάνς Φράνκ εζήτησε το όγκώδες «*Ημερολόγιόν*» του που το κατείχε η 7η Στρατιά και είχε παραδώσει στο δικαστήριο, διά να πάρη από εκείνο ώρισμένα στοιχεία. Τού επέτρεψαν να λάβη όσας εγγραφάς ενέκρινε η κατηγορούσα αρχή. Όταν

εζήτησε να διαβασθούν αποσπάσματα της επιλογής του ήρνήθησαν.

Ο Γκαίρινγκ, ο Ρόζενμπεργκ κ.ά. απέδειξαν, ότι είχαν αφαιρεθεί σελίδες, από πολλά έγγραφα, ιδίως πρακτικών συνεδριάσεων, με συνέπεια να αλλοιούται η σημασία του κειμένου, σκοπίμως βεβαίως.

Στό θέμα των εγγράφων συνέβησαν και άλλα νομικώς ανεπίτρεπτα π.χ. όταν κάποιος συνήγορος υπερασπίσεως ήθελε ένα συγκεκριμένο έγγραφο ήδύνατο να το ζητήσει μόνον μέσω αιτήσεώς του, στο γραφείον των κατηγορών! οι οποίοι άν ήθελαν το έδιδαν ή αλλιώς υπεστήριζαν, ότι δεν το ευρίσκουν. Επίσης στους κατηγορουμένους απηγορεύετο να **αμφισβητήσουν την γνησιότητα** των εγγράφων, ημερολογίων, πρακτικών κ.τ.λ. τα οποία είχαν κατασχέσει οι Σύμμαχοι και οι κατήγοροι τα ενεφάνιζαν στο δικαστήριον. Κι' όχι μόνον. Οι κατηγορούμενοι, με ειδική δικονομική απόφασι του δικαστηρίου υπεχρεούντο να θεωρούν αληθές το περιεχόμενον παντός εγγράφου, που προσεκόμιζαν οι κατήγοροι! Τόσον η αμφισβήτησις της γνησιότητος ενός εγγράφου, όσον και η αμφισβήτησις της αληθείας του περιεχομένου του αποτελούν δικαιώματα των κατηγορουμένων, τα οποία παρεβιάσθησαν κυνικώς.

Το τί συνέβη στους μάρτυρας υπερασπίσεως των κατηγορουμένων είναι απίστευτον. Πραγματικώς απίστευτον. Όποιος προσήρχετο ως μάρτυς υπερασπίσεως, μέχρι να εξετασθή **εφυλακίζετο υποχρεωτικώς!** Εν συνεχεία ὄφειλε να παρουσιασθή εις ανακριτάς, οι οποίοι τον εξή-

ταζαν περί της καταθέσεώς του. Άν δεν εκρίνετο επικίνδυνος του επέτρεπαν να προσέλθη στο δικαστήριο, άλλως τον εφυλάκιζαν εν απομονώσει!

Ας φέρω ένα παράδειγμα. Ο Στρατηγός των SS Κάρλ Βόλφ επρόκειτο να καταθέση ως μάρτυς υπερασπίσεως του Έρνστ Καλτενμπρούνερ. Αμέσως τον ενέκλεισαν εις άσυλο ψυχοπαθών, δι' έναν χρόνον! Μετά όταν εσκόπευε να καταθέση ως μάρτυς του Στρατάρχου της Αεροπορίας Έρχαρντ Μίλχ, με διαταγή του δικαστηρίου εφυλακίσθη! Ο ανωτέρω Στρατάρχης κατέθεσε, υπέρ του Γκαίρινγκ, παρά τας απειλάς του Αμερικανού ανακριτού Έρνστ Εργκλαίντερ. Μετά την κατάθεσιν τον μετέφεραν, στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως Νταχάου. Εδώ πρέπει να σημειώσωμεν, ότι ο Στρατάρχης Μίλχ εκακοποιήθη βαναύσως, όταν συνελήφθη και στο τέλος ο Άγγλος ταξίαρχος Ντέρεκ Ρόμπερτς του έσπασε το κεφάλι.

Επίσης οι κατηγορούμενοι δεν ήδύναντο να προτείνουν όσους μάρτυρας ήθελαν. Ο αριθμός των, διά τόσον σοβαράς κατηγορίας ήτο αποκλειστικώς περιωρισμένος π.χ. ο Στρατηγός Γιόντλ προέτεινε 16 μάρτυρας. Το δικαστήριον εδέχθη 4. Εκτός από τον περιορισμό του αριθμού των μαρτύρων υπερασπίσεως υπήρχαν κι' άλλαι απίθανοι δεσμεύσεις π.χ. Οι δικηγόροι υπερασπίσεως ώφειλαν να πληροφορούν το Δικαστήριον προκαταβολικώς ποίους μάρτυρας θα εξετάσουν, με την ανακοίνωσι **τί περιμένουν να καταθέσουν**. Εάν ο μάρτυς επρόκειτο να καταθέση κάτι, που δεν ήθελε το δικαστήριο απηγορεύετο η εξέτασις του π.χ. ο Στράϊχερ εζήτησε να καταθέση ο Στρατηγός

των SS φον'Όμπερνιτς, πρώην διοικητής της Αστυνομίας της Νυρεμβέργης, διά να αποδειξη, ότι ήτο εναντίον της κατεδαφίσεως της συναγωγής της πόλεως. Το δικαστήριο απέρριψε το αίτημα.

Κατηγορούμενοι ήσαν οι:

- ♦ Ρούντολφ φον Ές, *Αναπληρωτής του Φυρερ*
- ♦ Χέρμαν Γκαίρινγκ, *Στρατάρχης του Ράιχ*
- ♦ Κάρλ Νταίνιτς, *Αρχιναύαρχος*
- ♦ Έριχ Ραίντερ, *Αρχιναύαρχος*
- ♦ δρ. Χάνς Φράνκ, *Κυβερνήτης Πολωνίας*
- ♦ δρ. Βίλχελμ Φρίκ, *Υπουργός Εσωτερικών*
- ♦ Χάνς Φρίτσε, *Σχολιαστής γερμανικής ραδιοφωνίας*
- ♦ δρ. Βάλτερ Φούνκ, *Υπουργός Οικονομικών*
- ♦ δρ. Έρνστ Καλτενμπρούνερ, *Αρχηγός Κεντρικής Διευθύνσεως Ασφαλείας*
- ♦ Βίλχελμ Κάιτελ, *Στρατάρχης*
- ♦ Άλφερντ Γιόντλ, *Στρατηγός*
- ♦ δρ. Ρόμπερτ Λέϋ, *Αρχηγός Μετώπου Εργασίας*
- ♦ Κωνσταντίν φον Νώϋρατ, *Υπουργός Εξωτερικών (-1938)*
- ♦ Φράντς φον Πάπεν, *Αντικαγκελάριος*
- ♦ Γιόακιμ φον Ρίμπεντροπ, *Υπουργός Εξωτερικών (1938-1945)*
- ♦ Άλφερντ Ρόζεμπεργκ, *Υπουργός Ανατολικών περιοχών*
- ♦ Φρίτς Ζάουκελ, *Γκαουλάιτερ*
- ♦ Γιάλμαρ Σάχτ, *Υπουργός Οικονομικών (- 1937)*
- ♦ Μπάλντουρ φον Σίραχ, *Αρχηγός Νεολαίας*
- ♦ δρ. Άρθουρ Σάϊς-Ίνκβαρτ, *Εκπρόσωπος Ράιχ εις Ολλανδίαν*

- **Άλμπερτ Σπέερ**, Υπουργός Εξοπλισμού
- **Γιούλιους Στράϊχερ**, Γκαουλάιτερ Φραγκονίας-Ακαδημαϊκός
- **Μάρτιν Μπόρμαν** (ερήμην), Υπουργός Καγκελαρίας

Το κατηγορητήριο αόριστον, ασαφές και βασιζόμενον εις γενικολόγους νομικούς όρους ήτο εν πολλοίς και γελοίοι, ώς πρός τα αποδεικτικά στοιχεία π.χ. διά να στοιχειοθετηθή κατηγορία εις βάρος του Σάχτ έδειξαν την κινηματογραφικήν ταινίαν υποδοχής του Χίτλερ στο Βερολίνο, μετά την ήττα της Γαλλίας. Στην ταινίαν λοιπόν ενεφανίζετο ο Σάχτ να χαιρετά τον Χίτλερ! Κι' αυτό εκρίθη ώς αποδεικτικόν στοιχείον της ευθύνης του Σάχτ, διά την κήρυξιν του πολέμου.

Με τον Γιάλμαρ Σάχτ συνέβη ακόμη και το ακόλουθον νομικόν ατόπημα. Ενώ απηλλάγη από το Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο, μόλις εξήλθε των φυλακών συνελήφθη και κατεδικάσθη υπό «γερμανικού» δικαστηρίου εις φυλάκισιν όκτώ ετών, βάσει του νόμου περί αποναζιστικοποιήσεως, που βεβαίως ήτο μεταγενέστερος των πράξεων του Σαχτ. Έμεινε φυλακισμένος εις πλήρη απομόνωσιν μέχρι το 1948.

Στούς κατηγορουμένους είχαν επιβληθή διάφοροι περιορισμοί, π.χ. απηγορεύετο να χαιρετούνται μεταξύ των, απηγορεύετο να συντρώγουν στο ίδιο τραπέζι με τον Γκαίρινγκ ή τον Στράϊχερ. Στόν Γκαίρινγκ έδιναν ελάχιστο φαγητό, έτσι ώστε από τα 120 κιλά που εξύγιζε έφθασε τα 84 που μάλλον του έκανε καλό.

Εκτός από τους κατηγορουμένους εταλαιπωρήθησαν

όλα τα συγγενικά τους πρόσωπα. Έτσι από κακότητα και διά να εκβιάζουν τους κατηγορούμενους π.χ. όλοι οι συγγενείς του Γκαίρινγκ εφυλακίσθησαν στον πύργο Βελντεστάϊν. Η σύζυγος του Έμμου εφυλακίσθη, στην φυλακή Στράουμπινγκ. Η μικρά κόρη του ενεκλείσθη εις όρφανοτροφείον. Εφυλάκισαν επίσης την ανηψιά της συζύγου του, την αδελφήν της και την παιδαγωγό! κ.τ.λ.

Την ιδίαν τακτική ήκολούθησαν οι Σύμμαχοι, εις πολλούς κατηγορούμενους. Αι σύζυγοι των, στην φυλακή και τα παιδιά των εις όρφανοτροφεία ή εις αναδόχους οικογενείας. Η αδελφή του Φράνκ, Ελισσάβετ εφυλακίσθη εις Στράουμπινγκ, η σύζυγος του Σίραχ, Ενριέττε εφυλακίσθη εις Μπάτ-Τέλτς κ.τ.λ.

Όταν η σύζυγος του υπουργού εξωτερικών φον Ρίμπεντροπ, Ανελίζε, ήλθε στην φυλακή να συναντήσει τον σύζυγόν της δεν της το επέτρεψαν, διότι η κόρη της ήτο μία *«υπεροπτική ξανθιά Γερμανίδα με το γνωστό στρυφνό ειρωνικό χαμόγελο της Χιτλερικής Νεολαίας»* και η στάσις της δεν *«μπορούσε να θεωρηθεί ικετευτική»!*

Στήν ανακριτική πρακτική των «δικαστών» της Νυρεμβέργης συνεδυάζετο το **βασανιστήριο**, με την **αθλίαν συναλλαγήν**. Όποιος κρατούμενος έδιδε ψευδείς καταθέσεις απηλευθερούτο. Το δικαστήριο απηγόρευε κατόπιν τον έλεγchon της ειλικρινείας του αυτοκλήτου μάρτυρος κατηγορίας. Πράγματα αδιανόητα, όχι μόνον διά τους νομικούς, αλλά και διά πάντα στοιχειωδώς ήθικόν άνθρωπον. Περί απονομής δικαιοσύνης ουδείς λόγος βε-

βαίως και δεν ήτο δυνατόν να συμβαίνει αλλιώς, αφού οι «δικασταί» ήσαν θανάσιμοι εχθροί των κατηγορουμένων.

Στους κατηγορουμένους, οι οποίοι ήσαν υπόδικοι κι' όχι κατάδικοι υπέβαλαν περιορισμούς, που είναι αδιανόητοι, στον οποιοδήποτε νομικόν πολιτισμόν π.χ. κατά την ώριαίαν διαμονήν των κρατουμένων στο προαύλιο της φυλακής απηγορεύετο να πλησιάζουν εγγύτερον των εννέα μέτρων, στο Γιάλμαρ Στάχτ απηγορεύετο να κοιμάται πλαγίως, στον Στρατάρχη Βέρνερ φον Μπλόμπεργκ, που έπασχε από καρκίνο απηγορεύετο η θεραπεία, με συνέπεια να πεθάνη. Ο διοικητής της φυλακής Συνταγματάρχης Άντρους που κατήγετο από την Λιθουανία απηγόρευσε, στον **Διεθνή Ερυθρό Σταυρό** να επισκεφθή τους κρατουμένους, γεγονός που δεν συνέβαινε, στά γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Οι κρατούμενοι δεν επετρέπετο να χαιρετούν το προσωπικό των φυλακών ή τους δεσμοφύλακες, παρά μόνον να κάνουν **υπόκλιση!** Οι όροι της συνθήκης της Γενεύης δεν εφηρμόζοντο, μολονότι οι κατηγορούμενοι εθεωρούντο αιχμάλωτοι πολέμου.

Ο αρχιδεσμοφύλαξ Άντρους υπεχρέωσε τους κρατουμένους όταν διήρχετο να ίστανται προσοχή χαιρετούντες τον 15 βήματα πρίν και 12 βήματα μετά την διέλευσίν του. Ο διάσημος καταδρομεύς Όττο Σκορτσένυ ήρνήθη να τον χαιρετά: «*Εγώ είμαι Αξιωματικός ομοίβαθμός σας και όχι λακές!*» του είπε. Τελικώς ο γενναίος Συνταγματάρχης κατώρθωσε να δραπετεύση. Το 1968 μού διηγήθη τον μυθιστορηματικόν τρόπον αποδράσεώς του.

Άλλοι αξιωματικοί δεν υπέφεραν τας σκοπίμους ταπεινώσεις. Ο Στρατηγός Μπλάσκοβιτς επήδηξε από τον 4ον όροφο. Ο δόκτωρ Κόντι ηυτοκτόνησε απαγχονισθείς στο κελλί του.

Τον δόκτορα Καλτεμπρούννερ επί επτά εβδομάδας τον έβαλαν εις ένα ειδικό κελλί, όπου το νερό επλημμύριζε αργώς έως ένα μέτρο ύψος το δωμάτιο και κατόπιν υπεχώρει. Στην συνέχεια περιέλουαν με κρύο νερό το θύμα τους και το εξυλοκόπουν. Άποτέλεσμα ο Καλτεμπρούννερ να πάθη τρία εγκεφαλικά επεισόδια, εξ αιτίας των οποίων δεν ήδύνατο να παρίσταται στην «δίκη» όπου τον κατεδίκασαν, εις θάνατον και τον εξετέλεσαν, αφού τον εβασάνισαν. Κυριολεκτικώς ετσάκισαν το σώμα του, αλλ' όχι την ψυχή του. Ημιθανής εψιθύρισε την αρχή του ναζιστικού ύμνου: «Die Fahne hoch» (Άι σημαίαι ψηλά)...

Εκτός από τα σωματικά βασανιστήρια οι κρατούμενοι υφίσταντο ψυχολογικές πιέσεις, από ομάδα ψυχολόγων με επί κεφαλής τον δόκτορα Γκίλμπερτ, ο οποίος καθημερινώς ανέφερε στον πρόεδρο του «δικαστηρίου» διά την ψυχολογική κατάστασι των κατηγορουμένων και υπεδείκνυε ερωτήσεις και τρόπο υποβολής των, πράγματα αδιανόητα εις μίαν δικαιοσύνην.

Άς φέρωμεν ως παράδειγμα την συμπεριφοράν των συμμάχων έναντι του υπαρχηγού του Χίτλερ Ρούντολφ Έρς, ο οποίος την 10ην Μαΐου 1941 οδηγών ένα μαχητικό αεροσκάφος Me 110 έπεσε στην Αγγλία, με αλεξίπτωτον εις μίαν αποστολήν προσφοράς ειρήνης. Άν οι Άγγλοι εδέχοντο τας ευλόγους προτάσεις του **ο κόσμος θα είχε**

αποφύγει τας φοβεράς καταστροφάς του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Κατά την φυλάκισίν του στην Νυρεμβέργη έπασχε από βρογχίτιδα, αλλά τον υπεχρέωναν (Οκτώβριος 1946) να έχη το παράθυρον του κελλιού ανοικτό, με συνέπεια να μη μπορή να κοιμηθή από το κρύο, ενώ εστερείτο σκεπασμάτων και έφερε μόνον εσώρουχα και κάποιον μανδύα. Κάθε τόσο ο Αμερικανός φρουρός του τον ειρωνεύετο: «*πώς αισθάνεσθε;*». Επίσης εις όλους τους κρατουμένους έδιναν ελάχιστο φαγητό και μόνον δύο ποτήρια νερό. Διά την σωματικήν τους καθαριότητα και υγιεινή δεν γίνεται λόγος.

Περισσότερον ίσως από όλους εβασανίσθη ο Στράϊχερ, που του άνοιγαν το στόμα κι' ένας μαύρος έφτυνε μέσα ή που διά τροφήν του έδιναν αποφάγια. Ο υπουργός εργασίας Λέϋ ητοκτόνησε. Το ίδιο και ο Ράιχσλάϊτερ Βίκτωρ Μπούλε κ.ά.

Όταν πλέον οι κατηγορούμενοι κατεδικάσθησαν εις θάνατον έγραψαν τας τελευταίας των επιστολάς, προς τας συζύγους των και τους συγγενείς των. Αι επιστολαί αυταί δεν έφθασαν στους παραλήπτας των. Ο αρχιδεσμοφύλαξ Συνταγματάρχης Άντρους επήρε πολλές από αυτάς στην Αμερική, όπως έκαναν κι' άλλοι Αξιωματικοί με αποτέλεσμα αι επιστολαί εκείναι να ευρίσκωνται τώρα εις χείρας συλλεκτών. Δηλαδή επωλήθησαν.

Στους συγγενείς των απαχονισθέντων δεν έδωσαν τα πτώματα των νεκρών, κατά παράβασιν κάθε **ηθικού νόμου**, αλλά τα έκαυσαν και την στάκτη των εσκόρπισαν, στον πο-

ταμόν Ισάρ, που διασχίζει το Μόναχον. Αι δημοκρατίαι εστέρησαν στους νεκρούς την θείαν λειτουργίαν. Τούς εστέρησαν την νεκρώσιμον ακολουθίαν, από κακότητα.

Ο Στράιχερ είχε δηλώσει, στον υιόν του Αξιωματικό της Λουφτβάφφε, ότι καθώς θα ανήρχετο στην αγχώνη θα διεκήρυττε την πίστιν του, στον Χίτλερ. Καί πράγματι, πρίν τον κρεμάσουν εκραύγασε: «*Χάιλ Χίτλερ*».

Ο Ρίμπεντροπ, όταν του έβαζαν την θηλειά στον λαιμό ηυχήθη: «*Ο Θεός να σώση την Γερμανίαν*».

Ο Κάϊτελ ανήλθε με σταθερό βήμα τα σκαλιά του ικρώματος και είπεν, ότι ακολουθεί τους Γερμανούς Στρατιώτας, που έπεσαν διά την Γερμανίαν και ετόνισε: «*όλα διά την Γερμανίαν*».

Ο Φρίκ πρό της αγχώνης ανέκραξε: «*Ζήτω η αιωνία Γερμανία*».

Ο Ζάουκελ ηυχήθη στο Θεό «*νά κάνη και πάλι μεγάλη τή Γερμανίαν*».

Ο Γιόντλ ανεφώνησε: «*Γερμανία μου σέ χαιρετώ*».

Εν πάση περιπτώσει κατέστη γνωστόν, ότι οι απαγχονισθέντες «*πέθαναν σάν παλικάρια*», όπως έγραψε ο Στρατάρχης Μίλχ κι' όλοι τους θνήσκοντες είχαν την Γερμανία στην σκέψιν και στά τελευταία λόγια των.

Ο Στρατάρχης του Ράιχ Γκαίρινγκ κατώρθωσε να αυτοκτονήση με δηλητήριο, πρίν τον απαγχονίσουν. Κάποιος Αμερικανός στρατιώτης εκτύπησε με ράβδο τον νεκρό και στην συνέχεια εκρέμασαν το πτώμα. Δημοκρατικά ήθη.

Στό κελλί του άφησε μίαν επιστολήν πρός το Συμβούλιον Ελέγχου των Συμμαχικών Δυνάμεων (11-10-

1946) όπου έγραφε: «Θά σας επέτρεπα να με οδηγήσετε στο απόσπασμα δίχως κάποιο πρόβλημα. Αλλά δεν είναι δυνατό να κρεμάσετε τον Γερμανό Ράιχσμάρσαλ. Δεν θα το επιτρέψω προς χάριν της Γερμανίας!»

Μετά την αυτοκτονία του Γκαίρινγκ ο απεριγράφτος Συνταγματάρχης Άντρους, που ανεκλήθη ως αποτυχών ετιμώρησε τους Γερμανούς κρατουμένους, με μείωσι της τροφής και απαγόρευσι χορηγήσεως άρτου. Μικρότητες. Ύπάρχει όμως Θεός, που τιμωρεί. Ο Άντρους βασανισμένος από λευχαιμία απεβίωσε παραληρώντας, με το όνομα του Γκαίρινγκ, στο στόμα του.

Οι θανατοποινίται Ναζί το μόνον που εξήτησαν με προσφυγήν τους στην Επιτροπήν Ελέγχου, ήτο να τουφεκισθούν και να μήν απαγχονισθούν. Ο Αρχιναύαρχος Ραίντερ εξήτησε να μετατραπή η ποινή του από ισόβια κάθειρξι, εις θανατικήν. Όλαι αι αιτήσεις απερρίφθησαν.

Οι καταδικασθέντες εις ποινάς καθείρξεως με τον καιρό θα αφεθούν ελεύθεροι. Ο Αρχιναύαρχος Νταίνιτς θα μείνη 10 χρόνια στην φυλακή. Ο Αρχιναύαρχος Ραίντερ θα αποφυλακισθή, διά λόγους υγείας το 1955. Ο Φουνκ το 1959. Ο τραγικός αναπληρωτής του Φύρερ Ρούντολφ φον Ες θα μείνη στην φυλακή από το 1941 μέχρι το 1987 οπότε τον εδολοφόνησαν με στραγγαλισμό, στο φρούριο του Σπαντάου.

Με τον θάνατόν του ετελείωσαν αι δικαστικά δολοφονίαί, που ήρχισαν στην Νυρεμβέργην.

Ο Άγγλος υπουργός λόρδος Χάνκεϋ που διετέλεσε μέλος του πολεμικού συμβουλίου της Αγγλίας εκυκλοφόρησε το

1949 ένα βιβλίο («Πολιτικάί δίκαι και σφάλματα»), όπου «θεωρεί πολύ επικίνδυνο διά το μέλλον της ανθρωπότητας οι νικηταί να εφευρίσκουν εγκλήματα και να συντάσσουν αναδρομικούς νόμους γεγονός που σημαίνει άρνησιν του δικαίου». Πολλοί προσωπικότητες νομικοί και πολιτικοί κατήγγειλον το έκτρωμα της Νυρεμβέργης, του οποίου το καταστατικόν («Χάρτα») δεν ανεγνωρίσθη, στον μετέπειτα διεθνή βίον, ούτε εφηρμόσθη.

Ευθέως πλέον η δίκη της Νυρεμβέργης χαρακτηρίζεται «ώς πολιτική φάρσα» πολύ μακράν από τας νομικάς αρχάς: «a political farce removed from legal principle» (A. Sutton: «Wall street and the rise of Hitler» ed. «Bloomfield books» Suffolk, England, 1976, p. 159 και διά περισσότερα εις J. Martin: «The return to War Crimes», εις «Revisionist Viewpaints», Colorando, 1971).

Η «δίκη» της Νυρεμβέργης, η οποία κατεκρίθη από όλους τους νομικούς κύκλους, εδικαιολογήθη όχι βεβαίως νομικώς, διότι τούτο είναι αδύνατον, αλλ' ήθικώς (!) από τον Τσώρτσιλ, ο οποίος κυνικώς έγραψε στά «Απομνημονεύματά του» (Ελλ. εκδ. «Ίκαρος», Αθ. 1955, τόμος ΣΤ', βιβλ. 2ον, σελ. 257): «Οι ήθικές αρχές του συγχρόνου πολιτισμού φαίνεται, ότι υπαγορεύουν στους ηγέτες του ηττημένου έθνους να εκτελούνται από τους νικητάς!». Τί να σχολιάσω; Απλώς περιορίζομαι να παρατηρήσω, ότι αφού αι ήθικαί αρχαί του συγχρόνου πολιτισμού (!) επιβάλλουν την εκτέλεσιν των ηγετών των ηττημένων τί τας θέλετε τας «δίκας»; εκτελέσατέ τους εν όνόματι των ήθικών αρχών του συγχρόνου πολιτισμού!

Από το 1946 μέχρι σήμερα διεξήχθησαν παντού στην υφήλιον εξοντωτικοί πόλεμοι π.χ. γαλλική επίθεσι στή Μαδαγασκάρη, Ινδονησία, Αλγερία κ.α. αμερικανική επίθεσι στο Βιετ-Νάμ, Γρενάδα, Παναμά, Ιράκ κ.ά. Ισραηλινή επίθεσι στην Αίγυπτο, Ιορδανία, Λίβανο, Παλαιστίνη, Συρία, Τυνησία κ.ά. Η ολλανδική επίθεσι στην Ινδονησία, η βελγική επίθεσι στο Κογκό, η ρωσική επίθεσι στην Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία. Αφγανιστάν κ.ά. Η κινεζική επίθεσι στο Θιβέτ. Η λιβυκή επίθεση στο Τσάντ. Η τουρκική επίθεσι στην Κύπρο. Η αγγλική επίθεσι στην Αργεντινή κ.τ.λ. Ο αξιοθρήνητος ΟΗΕ όχι μόνον δεν κατώρθωσε να επιβάλη την ειρήνη στο Σουδάν, Μπιάφρα, Μοζαμβίκη κ.τ.λ. αλλά υπό την αιγίδα του διεξήχθησαν πόλεμοι, όπως στην Κορέα και παντού. Η «Χάρτα της Νυρεμβέργης» δεν εχρησιμοποιήθη. Ούτε η εμπνευσταί της, την εσεβάσθησαν. **Ουδεμία κυβέρνησις που εξαπέλυσε πολέμους εδικάσθη.** Απλώς μεμονωμένα άτομα ελογοδότησαν εις στρατοδικεία, όχι διότι το επέβαλε κάποιο διεθνές δίκαιο, αλλά διότι το ήθελαν αι ΗΠΑ.

Έτσι η «Χάρτα της Νυρεμβέργης» ερρίφθη, στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας.

Στην φωτογραφίαν βλέπετε Αμερικανούς Αξιωματικούς να προσφέρουν στον καταστροφέα της Χιροσίμα, πρόεδρο των ΗΠΑ Χ. Τρούμαν, την κλαπείσαν στραταρχική ράβδο του Γκαίρινγκ, σαν να επρόκειτο περί λαφύρου. Τώρα εκτίθεται στο μουσείο της Σχολής Αξιωματικών των ΗΠΑ «Γουέστ Πόιντ».

Στην πρώτην σειράν του εδωλίου της ψευτοδίκης της Νυρεμβέργης ο Ραϊχσμάρσαλ Γκαίρινγκ, δίπλα του ο αναπληρωτής του Φύρερ φον Ές, μετά ο υπουργός των εξωτερικών του Ράϊχ φον Ρίμπεντροπ και ο Στρατάρχης Κάιτελ. Όπισθεν του Γκαίρινγκ ο Αρχιναύαρχος Νταίνιτς.

Η μονογραφία αυτή αποτελεί μίαν γενικήν ενημέρωσιν. Όποιος θέλει να διαβάση εκτενή μελέτην επί του θέματος, συνιστώ το βιβλίον του Στεφανάδη «Η δίκη της Νυρεμβέργης» (εκδ. «Πελασγός», Αθ. 2000) και το σύγγραμμα του Ντέιβιντ Ίρβινγκ «Η δίκη της Νυρεμβέργης» (εκδ. «Γκοβόστη», Αθ. 2004).

Οπωσδήποτε πρέπει να σας προβληματίση το γεγονός, ότι τα βιβλία, που αναφέρονται στην δίκη της Νυρεμβέργης δεν περιλαμβάνουν τας απολογίας των κατηγορουμένων.

Στήν ακόλουθον φωτογραφίαν δεν είναι το Βελιγράδι, αλλά τα ερείπια της Στουτγκάρδης. Φυσικά ουδείς επιμωρήθη. Ωστόσο χιλιάδες άμαχοι εσκοτώθησαν.

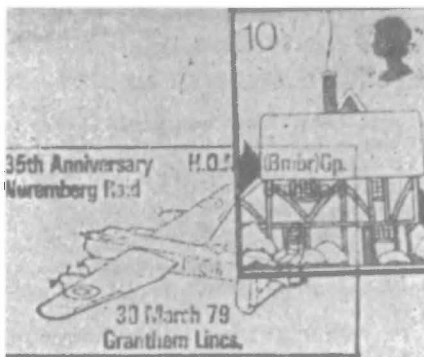

Η απαγόρευσις καταστροφής πόλεων, η οποία ανεγνωρίσθη με διεθνείς συνθήκας και συμβάσεις παρεβιάσθη προκλητικώς, από τους Συμμάχους και με τον επισημότερον τρόπον. Επί παραδείγματι: Κατά το βρετανικόν σχέδιον «Λίντεμαν» επρογραμματίσθη και εξετελέσθη από το 1943 η

πλήρης καταστροφή 52 γερμανικών πόλεων, με πληθυσμόν άνω των 100.000 κατοίκων. Την ολοσχερή καταστροφήν των γερμανικών πόλεων, την οποίαν επραγματοποιούν αγγλικά, ρωσικά και αμερικανικά βομβαρδιστικά την διεφήμιζαν! Παραθέτω ένα τέτοιο διαφημιστικό εικονογράφημα, στην αγγλικά και ρωσική γλώσσα, όπου Άγγλοι και Ρώσοι πιλότοι χαιρετούνται ρίπτοντες βόμβας στο Βερολίνο και μάλιστα βόμβας φωσφόρου, αι οποίαι απαγορεύοντο διεθνώς.

Πέραν αυτού και μετά τον πόλεμον οι Άγγλοι όχι μόνον δεν κατεδίκαν τας καταστροφάς πόλεων, αλλά ετίμων τας επετείους των! π.χ. επί τη 35η επετείω της καταστοφής της Νυρεμβέργης, που συνέβη την 30ήν Μαρτίου 1944, εκυκλοφόρησαν ειδικήν επετειακήν σφραγίδα την 30ήν Μαρτίου 1979.

Φράϊμπουργκ

Εν τούτοις στην Νυρεμβέργη εδίκασαν τους Γερμανούς, διά τον βομβαρδισμόν του Βελιγραδίου.

Αρχάς Ιανουαρίου του 1945 ήτο βέβαιον, ότι η Γερμανία χάνει τον πόλεμον. Εν τούτοις οι Σύμμαχοι κατέστρεψαν την Νυρεμβέργην, δίχως να υπάρχη στρατιωτική ανάγκη. Απλώς διά να σκοτώσουν Γερμανούς. Τον άλλο μήνα, τον

Φεβρουάριον ισοπέδωσαν και κατέκαυσαν την Δρέσδη, πόλιν με ανεκτιμητους αρχιτεκτονικούς και καλλιτεχνικούς θησαυρούς.

Τα ερείπια της Δρέσδης

Εδώ κάποτε ήτο το Αμβούργο. Οι Γερμανοί όμως κατεδικάστησαν, πώς κατέστρεψαν το Τσέχικο χωρίον Λίντιτσε.

Χιροσίμα 6 Αυγούστου 1945

Τόκιο 10 Μαρτίου 1945

Εντός ενός χιλιοστού του δευτερολέπτου περίπου 100.000 άνθρωποι εξαερώθηκαν στην Χιροσίμα. Δεκάδες χιλιάδες άλλοι απέθαναν φρικτώως παραμορφωμένοι από την θερμότητα, που έκαυσε τα πάντα, εις ακτίνα πολλών χιλιομέτρων και επί δεκαετίαν απέθνησκαν άλλαι χιλιάδες, από την ραδιενεργόν ακτινοβολίαν. Τα ίδια συνέβησαν και με την ατομικήν βόμβαν που ερρίφθη στο Ναγκασάκι. Ουδείς όμως εδίκασθη δι' εκείνα τα αποτρόπαια εγκλήματα.

Γερμανοί και Ρώσοι Αξιωματικοί μετά την κατάκτησιν και διανομήν της Πολωνίας μεταξύ Γερμανίας και Ρωσίας. Κατόπιν οι σοβιετικοί «εδίκαζαν» τους Ναζί, διά την επίθεσιν κατά της Πολωνίας.

Στάλιν και Ρίμπεντροπ.

Η δίκη της Νυρεμβέργης (από νομικής πλευράς)

Beitrag zur Deutschen Reichsregierung und der Regierung der UdSSR vom 28. September 1939.

Zwischen der Deutschen Reichsregierung und der Regierung der UdSSR wurde ein vorläufiger Vertrag über die zum Zufall des Politischen Stantes ergehenden Fragen eingeleitet worden, der ein einseitiges Fundament für einen dauerhaften Vertrag in diesem Sinne darstellt. Dieser Vertrag ist im Anhang beigefügt. Der Auffassung Ausdruck, dass es dem vollen Interesse aller Teile der Bevölkerung ist, den gemeinsamen Zweck der beiden Regierungen und England und Frankreich zu erreichen, ist es notwendig, dass ein solcher Vertrag zwischen den Regierungen der UdSSR und England und Frankreich geschlossen werden sollte. Ein solches Ziel ist es, dass die beiden Regierungen einen solchen Vertrag abschließen, der die Interessen der UdSSR und England und Frankreich zu erreichen ist.

Sollten jedoch die Bemühungen der Regierungen erfolglos bleiben, so würde damit die Situation festgelegt sein, dass England und Frankreich die Interessen der UdSSR zu erreichen sind, unter Berücksichtigung der Interessen der Regierungen der UdSSR und England und Frankreich zu erreichen sind.

Moskau, den 27. September 1939.

W. Molotow, W. Litwin

Deutsches Reichsgesetzblatt

Die unterzeichneten Bevollmächtigten stellen dem Einverständnis die Deutschen Reichsregierung mit der Regierung der UdSSR über folgendes fest:

Am 23. August 1939 unterzeichneten gewisse Zusatzprotokolle sind in einem Brief an die Regierung, dass die beiden Regierungen in die Interessen der UdSSR und Teile der Bevölkerung in die Interessen der Deutschen Reichsregierung. Die beiden Regierungen sind einverstanden, dass die Interessen der beiden Regierungen und England und Frankreich zu erreichen ist, dass die beiden Regierungen einen solchen Vertrag abschließen, der die Interessen der UdSSR und England und Frankreich zu erreichen ist.

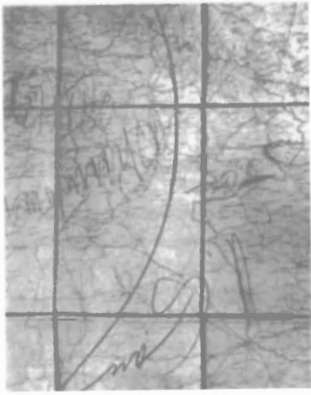
Es wird sichergestellt, dass die in Bezug auf die Interessen der beiden Regierungen und England und Frankreich zu erreichen ist, dass die beiden Regierungen einen solchen Vertrag abschließen, der die Interessen der UdSSR und England und Frankreich zu erreichen ist.

Moskau, den 28. September 1939.

Für die Deutsche Reichsregierung: Für die Regierung der UdSSR:

W. Molotow, W. Litwin

Γερμανοσοβιετική ομηφωνία και μυστικών πρωτόκολλον ύπογραφέν στην Μόσχα τήν 28η Σεπτεμβρίου 1939.

Ο χάρτης διαμελισμού της Πολωνίας, που φέρει τās ύπογραφάς των Στάλιν και του φόν Ρίμπεντροπ. Μετά τόν πόλεμον οι Ρώσοι κατέκτησαν και ύπεδούλωσαν όλόκληρον τήν Πολωνίαν, διά τήν έλευθερίαν της οποίας οι Άγγλογάλλοι έκηρυξαν τόν πόλεμον κατά της Γερμανίας. Διά τήν κατοχήν αρχικώς μέρους και μετά ολοκληρου της Πολωνίας από τήν Ρωσίαν οι ύπερασποιαί της έλευθερίας Άγγλογάλλοι ουδέν ειπαν.

Ο νικητής ενός πολέμου επιβάλλει την θέλησίν του. Αλλιώς δεν θα ήτο νικητής. Συνήθως την επιβάλλει εν ονόματι της ελευθερίας. Ο νικητής δεν ευθύνεται διά κάτι. Ο ηττημένος ευθύνεται δι' όλα και οφείλει να πληρώση, δι' όλα.

Έτσι συνέβαινε πάντοτε στο παρελθόν.

Έτσι συμβαίνει στο παρόν.

Έτσι θα συμβαίη στο μέλλον.

Η «δίκη της Νυρεμβέργης» είναι μία απόδειξις αυτής της αληθείας.